

گویا فتنه شعر

کوچه‌که غم بردنه مرگ‌اندود
موهاک جوئندمه عشق

حامد مکملی

تهران، ۱۴۰۳

سرشناسه	- ۱۳۶۰	مکملی، حامد
عنوان و نام پدیدآور	دو دفتر شعر / حامد مکملی.	
مشخصات نشر	تهران: بوی کاغذ، ۱۴۰۲.	
مشخصات ظاهری	۱۵۰ ص؛ ۲۱/۵ × ۱۴/۵ س.م.	
شابک	۹۷۸-۶۲۲-۶۰۷۰-۶۵-۲	
وضعیت فهرست‌نویسی	فیبا	
موضوع	شعر فارسی - قرن ۱۴	
یادداشت	Persian poetry -- 20th century	
رده بندی کنگره	PIRA۳۶۱	
رده بندی دیوبی	۸۱/۶۲	
شماره کتابشناسی ملی	۹۳۹۳۸۲۶	

تهران، خیابان شهید مطهری، خیابان سليمان خاطر، کوچه مسجد، پلاک ۱۹،
نمره ۱۵۷۸۷۱۵۹۱۴

طبقه اول، واحد سه، کدپستی: ۱۵۷۸۷۱۵۹۱۴

تلفن: ۰۹۲۱۲۵۷۶۵۹۳ - ۰۲۱-۸۸۳۱۹۱۶۴

رايانما: www.booka.ir

رايانما: info@booka.ir

دو دفتر شعر

حامد مکملی

چاپ: اول، ۱۴۰۳ مدیر تولید: احمد رمضانی

تیراز: ۵۰۰ نسخه شابک: ۹۷۸-۶۲۲-۶۰۷۰-۶۵-۲

همه حقوق چاپ و نشر برای ناشر محفوظ است.

پیشکش به مشت

بزر

بنیاد

به هم آواز

ب دوست

کربی او ندارم دم ساز

پیشکش ب ناز

فهرست سرودها

دفترِ شعرِ یکم

۱۱.	پنهان
۱۲.	کوچه‌ی غم‌برده‌ی مرگ‌اندود
۱۴.	حبابِ خشم
۱۵.	قرنطینه
۱۷.	سایه‌ی مرگ
۱۹.	غایت
۲۱.	دوست ندارم
۲۲.	دهکده‌ی خیال
۲۴.	شعر پر از رنگ
۲۵.	سرانگشتان باران
۲۷.	دروغ
۲۸.	سکوت کلاع
۲۹.	چهارگانه
۳۰.	صورتِ دلبر
۳۱.	باز کن پنجه را
۳۳.	بی‌پروا بگو
۳۴.	زندگی خاطره‌ی سرد همه خاطره‌هاست
۳۶.	من کجا و رویا؟
۳۸.	قادسی‌کهای کودکی
۴۰.	پاییز می‌آید
۴۲.	حفره‌های کاغذ
۴۴.	شولای مرگ‌اندود
۴۵.	کوچ

۴۸.....	درس معلم
۵۱.....	عَجَقْ وَعَجَقْ
۵۲.....	خون خوار
۵۳.....	هراس جهان
۵۵.....	دهان بند
۵۶.....	سیر و سلوکِ ما
۵۷.....	جای بوسه هایم.

دفتر شعر دوم

۶۱	خمار بی تابی
۶۲	تن رنجور
۶۴	گناهِ تو
۶۵	بهانه های تو
۶۶	جای پای چکمه ها
۶۸	آلوده
۷۰	مانندِ یک سرباز
۷۱	خودم خسته است
۷۳	تو از کجا آمدی؟
۷۴	آه! کودکی
۷۶	چراغ کلبه
۷۷	ای عشق
۷۹	پدرم می دانست
۸۰	فصل ها
۸۱	موهای جو گندمی عشق
۸۳	شانه هایت
۸۴	مانند برگ

۸۵	قرن سیاه.....
۸۶	شراب بیست و دو ساله.....
۸۷	فروغ صادق.....
۸۹	کاش عشق را مجال بودن، بود.....
۹۱	من حسودم بر شانه.....
۹۳	شهر و ندی جهان تو.....
۹۵	گل آلوده.....
۹۷	راستی پدر.....
۹۹	بوسنهای که نکردی.....
۱۰۰	صبح می رسد
۱۰۲	پشت دروازه شهر.....
۱۰۴	عقریبهای زمان من.....
۱۰۶	صدا من مرا.....
۱۰۷	سوسکهای سیاه.....
۱۰۹	ساده است رفتن.....
۱۱۱	فرق می کند
۱۱۲	نام تو
۱۱۳	بی شمار.....
۱۱۴	شکسته.....
۱۱۵	یک نام.....
۱۱۷	معجزهای در کار نیست.....
۱۱۸	خواندن و نوشتن.....
۱۱۹	خواب.....
۱۲۰	آرزوی تو.....
۱۲۱	نقطه به نقطه
۱۲۲	اعتراف.....

۱۲۴	درمان
۱۲۶	حلقه‌ی صنوبرها
۱۲۸	حسرت
۱۲۹	شبِ شراب
۱۳۱	شهر و ند عادی
۱۳۳	فلسفه‌ی زندگی
۱۳۴	تاریخ
۱۳۶	مه آلد
۱۳۷	بگذار نگاهت کنم
۱۳۸	فریاد
۱۳۹	بیگانه
۱۴۱	نکبتِ این جهان
۱۴۲	در جستجوی تو
۱۴۴	سه رنگ

دفترِ شعرِ یکم

کوهی غم بردهی مرگ آندود

وقت کوچ من د تو
فضل خوب من د نوست

www.booka.ir

پهان

باید که بدون مرز فریادِ شرافت زد
یک روز به شیدایی در کامِ شرارت زد
از عشق تهی دل را ز کینه پر آش کرد
بر خانهٔ تزویر و بر کوس قساوت زد
قدیس و بر همن بود پوشیده به حکمِ شرح
با مصلحت‌اندیشی گردن به شقاوت زد
فرهاد ز کوه انداخت خسروان به تخت آورد
با گُرز به هر عشقی پر آه و مرارت زد
این راز جهان باشد می را به نهان خوردن
آنگاه صدو قانه صد جامِ ملامت زد

کوچه‌ی غم‌پرده‌ی مرگ‌اندود

من این پنجره را باز خواهم کرد

به سوی تو

تو آن پرده را کنار خواهی زد

به روی من

از فرازِ این کوچه غم‌پرده‌ی مرگ‌اندود

دست‌های ما یکدیگر را خواهند گرفت

ابرها را ببین!

باران خواهد بارید

لبخندِ تو برگ‌ها را سبز خواهد کرد

و آوازِ من چنارها را بر خواهد افراشت...

همین یک پنجره مانده
نترس!

هیچ چیز بدتر از این نمی‌شود
بدتر از دوری ما
و تلخ‌تر از این کوچه و حشت‌زدہ
بیا!

همین یک پنجره مانده...

حباب خشم

لب به سخن نمی‌زنم پیشِ شرابِ چشمِ تو
حالِ دلم نگفته به نزدِ حبابِ خشمِ تو
خُم که اسیر باده شد بندِ مرامِ ساقی است
من چه کنم که ساقی‌ام هر نفسش به حالی است
بی‌می و مطروب و شراب مست و خراب می‌شوم
بخواهی و نخواهی‌ام پیشِ تو خواب می‌شوم
روز و شبم سیاه چون طرۂ تاب خوردهات
چشم و دلم پر آب چون خنده آب خوردهات
در نفسِ سکوتِ تو عمر به باد می‌شود
باز نگاه می‌کنی این رهِ داد می‌شود؟!

شعر پرازنگ

و تو آن شعر پر از رنگ قشنگ
و تو آن نعمه ساز روی هر پرده چنگ
و تو آن گریه آخر در پس یک سده جنگ
و تو آن لحظه آغاز بهار بعد یک عمر درنگ
و تو آن بازی زیبای شبانه بین مهتاب و پلنگ
و تو آن خدّه نرم در پی صورتک پرازنگ
و تو آن کوه بلند، وسط دره سنگ
و تو آن مژده دیدار برای دل تنگ
و تو آن قلب صبور پُرتپیش خوش آهنگ
و تو آن عشق که با شور زند در دل من یک دم زنگ
و تو آن طعم شرابی، به همه نوش و به من جام شرنگ...

سرانگشتان باران

باز هوا ابری می‌شود
دوباره باران می‌بارد
این آفتابِ بی‌تفاوت
که غم را بیشتر از شادی
قحطی را بیشتر از آبادی
و اسارت را بیشتر از آزادی
دوست دارد
با سرانگشتانِ خیسِ باران
سنگسار می‌شود

سازمان اسناد و کتابخانه ملی
جمهوری اسلامی ایران

۲۶

و خاک
خاکِ مرطوب
تکه‌تکه‌هایش را
در سینه دفن خواهد کرد...
باید زنده بمانیم تا آن روز
باید ابر شویم
باران شویم
باید شادی، آبادی و آزادی شویم
باید خاک شویم
جوانه زنیم
و با لبخند
دوباره پشکُفیم

دهان بند

موهای سپید
نشان ظلم‌های رفته است و
دهان بند
نمادِ سکوت
آی آیندگان به یاد بسپارید
نسلِ جوانانِ سپیدمومیِ دهان‌بسته را
که دروغ همزادِ روزشان بود و
ترس همخوابِ شام‌شان

دفترِ شعرِ دوم

موهای جو گندمی عشق

فصل هشتم

تابستان که گذشت
مرا با پاییز قسمت کن
پیش از آنکه زمستان برسد
دیگر امیدی نیست
به آمدن بهار...

موهای جوکندمی عشق

پشیمان شده بود
از رفتن
کلافه از ماندن
رمیده از زندگی
و بی تفاوت به مرگ
خبره به سکوت آینه
و میهوت از این انبوه انسان بسیار نزدیک صد پشت غریبه

دل زده از واژه های محبت آلو^۱ ناگرفته
از آغوش های کهنه
بوسه های پوسیده
از چشم های مقدس دیروز
و از دست های هدایتگر خشکیده
بیزار از موهای جوگندمی عشق
از روزهای عمر رفتہ بیهوده
و نامید
از رسیدن آن روشنی در پس کوه های بی نشان خزیده

دِمان

جز آغوش تو
هیچ درمانی نیست...
واژه‌هایم را بین
درد دارند
و تنها با گفتن از تو
آرام می‌شوند
!اه
من باید کار و زندگی ام را

رها کنم
و فقط از تو بنویسم
برای من
این تنها دلیل زندگی است

www.booka.ir

شهروند عادی

من یک شهروند عادی این شهرم
که به موقع مدرسه رفت
همه مشق‌هایش را نوشت
برای هیچ قرار عاشقانه‌ای
از کلاس فرار نکرده
اخطری برای مشروطی از دانشگاه نگرفته
تبیهی برای سرپیچی از مافق نداشته
مشت به صورت کسی نزد

سیگاری نکشیده

و هیچ تخلفی در راندگی مرتکب نشده است...

حق داری تو

که مانند یک شهروند عادی این شهر

دوستم بداری

و حق دارد سرتوشت

که به قدر یک شهروند عادی این شهر

به پیشانی ام بنشیند

فَرِياد

گاهی فقط باید فریاد زد
گنگ، نامفهوم، بی معنا
مانند تحریر بالارونده شجریان
در هیاهوی دستگاه نوا
باید درد را شمرد
مزمزه کرد
و آنگاه
بی انتظار از کسی
در انتهای خاموش یک عربده
آرام جان سپرد؛
ولی ما تنها سکوت را آموختیم

سه زنگ

از لب‌های دوخته‌ام
نامِ تو جاری می‌شود
و تک‌تکِ نفس‌هایم
بوی تو را می‌دهند
خاک هم اگر شوم
پس از مرگ
از سینه‌ام
گل‌های تو خواهد رویید
سبز و سپید و سرخ